

ISTENKERESŐ KALANDTÚRÁK...

Az Istenkeresés kezdetektől része az ember életének. Egy nagy matematikus, Blaise Pascal mondta, hogy minden ember szívében van egy Isten alakú űr, melyet csak Isten képes betölteni. Ez az „űr” nagyon is motiválja az embert a keresésre. Sokszor nem is tudja, vagy csak a rendelkezésére álló szókészletéből, vagy lelkének hiányából megfogalmazni az ember, hogy mit keres, de keres. Vágyódik valami után, és igyekszik vágyai kielégítésével betölteni ezt az űrt.

A posztmodern ember egyik jellemzője a bizonytalanság, az abszolútok elutasítása, és ebből fakadó hiánya, mely pótlás után kiált. Ebből a kényszerből adódik talán, hogy a transzcendens felé vált nagyon nyitottá az ember.

Hajlandó hinni, sőt túlságosan is...

Mivel a „piacon” megjelent a hinni akarás, megjelent a „hitetők” kínálata is. Sőt oly annyira piaccá vált a hinni akarás, és a hitetni akarás, hogy túlkínálat van hitetők közül. Guruk, spirituális tanítók, szellemi vezetők, trénerek, stb. kínálják portékájukat a keresők számára!

Jézus így válaszolt nekik: "Vigyázzatok, hogy meg ne tévesszen valaki titeket! Mert sokan jönnek majd az én nevemben, és ezt mondják: Én vagyok a Krisztus! - és sokakat megtévesztenek. Máté 24. 4-5.

Aztán megjelentek a „mixerek”, akik a saját hitvilág kikeverésében vannak a kereső, hinni akaró ember „segítségére”. Ezt a keresztény teológia szinkretizmusnak nevezi. Mindezt annak érdekében, hogy az emberben levő Istenalakú űr, Isten utáni kiáltását elhallgattassák. Megjelentek az istenkereső kalandtúrák, melyek nagyon szélsőséges istenképekkel akarják kielégíteni az ember ez irányú vágyait. Sajnos keresztény, és nem keresztény körökben egyaránt népszerűek ezek a kalandtúrák, melyek különböző jelenségek, élmények vadászatával telik, nem ritkán óriási árat követelve a résztvevőktől. Olyan kalandokat kínálnak, ahol az ember saját magában fedezheti fel az istent, vagy ahol megtanulhatja, hogyan állíthatja az istent, a transzcendens világot az ember szolgálatába...

Nem akarja elhinni az ember, hogy az Istenkeresése rossz irányú! Nem neki kell keresni az Istent, hanem Isten keresi az embert!

Jézus egyik példázatában erről így beszél: "Ha valakinek közületek száz juha van, és elveszít közülük egyet, vajon nem hagyja-e ott a kilencvenkilencet a pusztában, és nem megy-e addig az elveszett után, amíg meg nem találja? És ha megtalálta, felveszi a vállára örömeiben, hazamegy, összehívja barátait és szomszédait, majd így szól hozzájuk: Örüljetek velem, mert megtaláltam az elveszett juhomat. Mondom nektek, hogy ugyanígy nagyobb öröm lesz a mennyben egyetlen megtérő bűnösön, mint kilencvenkilenc igaz miatt, akinek nincs szüksége megtérésre." Lukács 15. 4-7.

„Mert az Emberfia azért jött, hogy megkeresse és megtartsa az elveszettet.” Lukács 19. 10.

Nem nekünk kell kalandos utakat bejárni Istenért, hanem elfogadni Isten felénk kinyújtott kezét! Ez gyakran nehezebb, mint gondolnánk. Ahhoz, hogy megragadjuk az Istent, el kell engednünk más dolgokat...

Ne kalandozzunk, ne járjunk be felesleges utakat, ne pocskoljuk életünk drága idejét próbálkozásokkal, hanem figyeljünk az embert kereső Istenre: „Hit nélkül pedig senki sem lehet kedves Isten előtt, mert aki az Istent keresi, annak hinnie kell, hogy ő van; és megjutalmazza azokat, akik őt keresik.” Zsidókhöz írt levél 11. 6.

Kedves barátom, ez Isten szándéka veled, hozzád: „Mert úgy szerette Isten a világot, hogy egyszülött Fiát adta, hogy aki hisz őbenne, el ne vesszen, hanem örök élete legyen. Mert az Isten nem azért küldte el a Fiút a világba, hogy elítélje a világot, hanem, hogy üdvözüljön a világ általa. János ev. 3. 16-17.

Isten adja meg a hazatalálás különös élményét minden keresőnek!